

χετε τὴν ἀφετηρίαν ἐξ ἧς ἀπέκλινον, καὶ νῦν τὴν εὐρυτέραν αὐτῶν διάστασιν, ἀπαράλλακτα ὡς ὅταν δύο ὁδοὶ ἀποχωροῦσιν εἰς διαφόρους διευθύνσεις, καὶ ἐπὶ τέλους εὐρίσκονται κεχωρισμένοι ἢ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης.

Ἐνταῦθα ὁρῶμεν τῶντι ἐκπληκτικόν τι, δεικνῦον συνάμα τὸ τέρμα τῆς Δαρουϊνίου θεωρίας, τοῦτέστιν τοῦ ἐξελιγμοῦ, καὶ τίνι τρόπῳ αἱ μεταβολαὶ συμβαίνουσιν ἐκαστοτε κατὰ τὴν Δαρουϊνίον ὑπόθεσιν, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ φύσις ἀρέσκειται ἰδίως ἀσκοῦσα ἐκλογάς. Ἰδοὺ δὲ τί ἐννοοῦμεν ταῦτα λέγοντες.

Ἐάν ὑπάρχη τάξις τις ζῶων ἐπὶ γῆς σήμερον, ἢ δὲ ἀτμοσφαῖρα καὶ τὸ ἔδαφος εὐρίσκονται εἰς κατάλληλον θέσιν διὰ τὴν προαγωγήν καὶ διατήρησιν εἶδους τινος ζωῆς, τότε τὰ ὑπάρχοντα ζῶα θὰ ἔχαιρον τὴν πλήρη αὐτῶν ἀνάπτυξιν. Ὑποθέσατε ὅμως ὅτι αἰφνιδία τις μεταβολὴ ἐπέρχετο. Ἡ ἀτμοσφαῖρα αἰφνης μετεβάλλετο, ἢ φύσις τοῦ ἔδαφους ἠλλοιοῦτο καὶ τὰ πάντα ἀνεστατοῦντο· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐκτὸς ἐάν οἱ ὀργανισμοὶ δύνωνται νὰ συμμορφωθῶσι μετὰ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς, θὰ ἀπέθνησκον πάραυτα. Ἄρα ἡ ζωὴ ἐκ τοῦ προσήκοντος καταρτισμοῦ τῶν τε ἐσωτερικῶν καὶ τῶν ἐξω διαθέσεων, θὰ ἔπαυσε εἰς τρόπον ὥστε ἐάν δύνησθε νὰ διατάξητε τὸ ἐσωτερικὸν οὕτως ὥστε νὰ συμμορφωθῆτε μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τότε ζῆτε, ἀλλ' ἐάν τὸναντίον δὲν δύνησθε νὰ κατορθώσητε τὸ τοιοῦτον, τοῦτέστιν ἐάν τὸ ἐξωτερικὸν δὲν συμβαδίζῃ μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐξελιγμοῦ καὶ τῆς ἀναπτύξεως, τότε ὁ θάνατός ἐστιν ἀφευκτός. Πᾶσα μεταβολὴ εἰς τὸν ἐξω κόσμον οὐδὲν ἄλλο αἰνίττεται εἰ μὴ μεταβολὴν εἰς τὸν ἔσω. Τοιοῦτοτρόπως ἡ φύσις παραλλάσσει, φρονεῖ διηγετικῶς τύπους τινὰς ζωῆς, ἀφίνουσα μόνον τοὺς δυναμένους ἀνθῆξαι καὶ ἐπιζῆσαι τῆς μεταβολῆς.